— На зло судьбі ревнивій, заздрій
Помрем разом! Чи є в вас настрій?
— Боронь нас, Боже, від гріха!

— Гріха нема. Вквітчавши скроні,
Помрем, як у "Декамероні".
— Чудний коханець... Ха-ха-ха!

— Коханець з мене непоганий
І, може, навіть бездоганний.
Як хочте, разом помремо!

— Ви, справді, вмієте кохати,
Але незгірше й насміхати...
Та краще вже помовчимо.

Отак Тірсіс і Дорімена
Рядком, рамено до рамена,
Сиділи в парку, де глухі

Сміялись фавни. І даремно
Відклали смерть таку приємну
Чудні коханці... Хі-хі-хі!